

lejáratot. Ezt a Ny-i fal D-i szakaszán alakították ki, úgy hogy a lépcsőt D felől a pince eredeti D-i fala határolja, ill. annak Ny-i meghosszabbítása, É-ről pedig egy új téglafalat építettek. A pince építésének ideje az anyag teljes feldolgozásáig csak feltételesen tehető a 17. sz. végére–18. sz. elejére (mindenesetre az első lejárattal átvágták a legutolsó pusztulási réteget). Ugyanakkor a pince D-i fala igazodik a palánk É-i síkjához. A pince feletti épületrész felújítása közben tett megfigyelések alapján úgy tűnik, hogy a pincéhez tartozó épületnek jelentős részletei maradtak meg a Pintér-házba foglalva. Megkockáztatható az a feltevés, hogy a Pintér-ház valójában ennek az alápincézett épületnek többszöri kibővítése eredményeképpen jött létre.

A lelőhely többi szelvényét a közműkiváltások és az új közművek vonalán jelöltük ki. Közülük a 2010/IV, VII és IX szelvényekben csak a feltétlenül szükséges szintig mélyültünk le, sehol nem lépve át a 17. sz. második felének egyik pusztulási rétegét. Ezekben a felső 50–80 cm bolygatott volt, összefüggő jelenségeket nem lehetett megfigyelni. Sokkal jobb volt a helyzet az ásatás legnagyobb felületű, 2010/IX sz. szelvényében, melynek hossza több mint 18 m volt. A 100–150 cm-es mélységet itt sem nagyon léptük túl, azonban a szelvény egy jó keresztmetszetet adott a Pintér-ház környezetének 17. sz. második felében meglévő beépítettségéről. Úgy tűnik, legalább két É–D tájolású, 5–7 m széles épület állt a kutatott területen. Az épületeket erős tűz pusztította el, a bennük feltárt leletanyag inkább a század második felére jellemző. Hasonló rétegviszonyokat figyeltünk meg a Pintér-ház É-i homlokzatának Ny-i felénél megnyitott 2010/XII szelvényben. Itt kirajzolódott a pince lejárata is, amely vágta a többi helyen megfigyelt pusztulási rétegekkel egykorú feltöltéseket.

A 2010/IX szelvényben megfigyelt két hosszanti háztól K-re helyezkedett el az az épület, melynek K-i felét 2005-ben már részben feltártuk. A Pintér-ház összes kutatott helyszíne közül ez volt a leggazdagabb. Itt az óvoda egykori betonmedencéje alatti területet kutattuk, amely szorosan összekapcsolható a 2005/1 és 2005/14 szelvényekkel. A szelvény szinte teljes területét egy késő reneszánsz kályha omladéka foglalta el. Emellett sikerült megfigyelni a ház D-i falát és egy belső osztófalat. A szelvény DK-i sarkában pedig egy négyzetes, deszkabéléses verem került elő. Az itt talált rendkívül gazdag leletanyagból elsősorban a nagyszámú üvegedény-töredéket érdemes kiemelni és egy „MM”-monogramos bronzpecsétlőt. Ez a ház is a 17. sz. második felében pusztulhatott el egy erős tűzvész során.

Munkatársak: dr. F. Romhányi Beatrix, Majcher Tamás és Guba Szilvia régészek; Vargha Mária, Varga Emese, Bognár Katalin Boglárka, Groma Katalin, Nagy Szabolcs Balázs, Nagy László Attila, Fuchs Noémi, Bárdi Bogáta, Koller Bea, Baráth Anita Carmen, Szalai Emese technikusok.

MORDOVIN MAXIM

484. Szécsény, Rákóczi út 113–115.

(KÖH 72485)

(Nógrád megye) Kk

2010. július 15–23. között megelőző feltárást végeztünk az Egészségügyi Járóbetegközpont bővítésének helyén, a kivitelezés II. ütemének részeként. A feltárást befejezéseként az épület mögötti tűzivíztározó helyét kutattuk meg, melyet roncsolt egyrészt egy olajtartály, egy korábban itt állt épület alapja és annak pincéje.

A felület és a lelőhely bolygatottsága miatt egy objektumot (verem) tudtunk dokumentálni, melynek egy részét a korábban itt állt épület alapja teljesen elpusztított. Az objektum betöltéséből késő középkori, és a bolygatás miatt jelenkori leletanyagot gyűjtöttünk.

GUBA SZILVIA

485. Szécsény, Szentháromság tér

(KÖH 33000)

(Nógrád megye) Kk, Kú

A belváros-rekonstrukció II. üteméhez kapcsolódóan szennyvíz-csatornázási munkálatok megelőző régészeti feltárást végeztünk 2010. december 10–22. között. A csatornaárkot két szakaszban nyitottuk meg a tér D-i vége felől. Árkunk Ny-i oldalán egy 1 m széles 80 cm mély biztonsági sávot nyitottunk. A korábbi kutatások eredményei szerint a késő középkori, kora újkori rétegek, jelenségek 1–1,2 m mélységben voltak várhatók. Ezzel szemben a beásások már 60–80 cm mélységben jelentkeztek, közvetlenül a tér korábbi murvás járószintje alatt. Az újkor folyamán jelentős planírozások folyhattak.

A 10 m hosszú első árokszakas feltáráskor két gödröt sikerült kibontanunk, melyek felületben és a K-i metszetalban egyaránt jól dokumentálhatók voltak. Ezen a szakaszon két objektum került elő, közülük csak az elsőt tudtuk teljes mélységig kibontani. A másodiknak csak keskeny szakasza esett bele az árokba, így teljes mélységig nem tárhattuk fel. Déli felében nagyméretű, bedobált kövek feküdtek.

A terület É-i vége felől nyitottuk meg a 2. árokszakaszt 8 m hosszán, szintén 2 m szélességben. Négy további gödör került elő az árok K-i sávjában, melyek közül kettőt tudtunk teljes mélységben kibontani. Belőlük késő középkori, kora újkori mázas kerámiatöredékek, állatcsontok, vastárgyak töredékei kerültek elő. Az 5. objektum a felsoroltakon kívül egy ép kaurikagylót is tartalmazott. A sárga löszös, homokos altalaj a vártnál sokkal magasabban, 80 cm mélységben jelentkezett. Az 1. objektum alatt a jelenlegi felszíntől számítva 2 m mélységig ástunk le, hogy megbizonyosodjunk, nem utólagosan, a városfalat övező árokból idehordott talajjal van dolgunk.

Konzulens: Majcher Tamás régész.

Munkatárs: Király Attila régésztechnikus.

ZANDLER KRISZTIÁN